

Багряний колір вічності

Про книгу

У Львові сучасному, Львові передвоєнному і Львові часів Другої світової війни відбуваються драматичні події, народжуються родинні таємниці й перетинаються долі героїв цього роману. Ірена — юна наївна гімназистка із заможної родини. Доля дарує їй трагічне кохання, яке вривається в її спокійне життя вихором перших глибоких почуттів, сильних емоцій та чуттєвих насолод. Життя кидає Ірену в лихоліття війни, жорна сталінських репресій і на заслання в Казахстан. Яку ціну доведеться заплатити дівчині за своє щастя та любов? Чи зуміє вона вистояти, не зламатися і зберегти у собі світло добра й любові? Як та чому поєдналися історія кохання Ірени з долею та життям Анни з роману «Мелодії кави в тональності кардамону»?

*Три століття
нас єднали любов*

Наталія Гурницька

Багряний колір
ВІЧНОСТІ

Наталія Гурницька

Багряний колір вічності

Роман

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2019

© Гурницька Н. З., 2019

© DepositPhotos.com / mallivan, 2019, обкладинка, 2019

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2019

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2019

ISBN 978-617-12-6954-5 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Електронна версія створена за виданням:

Гурницька Н.

Г95 Багряний колір вічності : роман / Наталія Гурницька. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 192 с.

ISBN 978-617-12-6696-4

У Львові сучасному, Львові передвоєнному і Львові часів Другої світової війни відбуваються драматичні події, народжуються родинні таємниці й перетинаються долі героїв цього роману. Ірена — юна наївна гімназистка із заможної родини. Доля дарує їй трагічне кохання, яке вривається в її спокійне життя вихором перших глибоких почуттів, сильних емоцій та чуттєвих насолод. Життя кидає Ірену в лихоліття війни, жорна сталінських репресій і на заслання в Казахстан. Яку ціну доведеться заплатити дівчині за своє щастя? Чи зуміє вона вистояти, не зламатися і зберегти у собі світло добра й любові? Як та чому поєдналися історія кохання Ірени з долею та життям Анни з роману «Мелодія кави в тональності кардамону»?

УДК 821.161.2

Дизайнер обкладинки *Олексій Безруков*

В оформленні обкладинки використано картину *Станіслава Тондоса* «Промисловий музей» (поч. ХХ ст.) та літографію *Карла Ауера* «Львів. Ратуша» (1838)

Присвячується сестрі моєї бабусі Анні Лозинській (Бурдан) та всім родинам, які теж були репресовані сталінським режимом

Левова частка подій, описаних у романі, не вигадані, а відбулися
в реальному житті однієї галицької родини
Частина перша

Світанок нового дня

Вона сиділа край столу біля розчиненого в літню спеку вікна. Невеличка, тендітна, згорблена роками, змучена нещастями та роботою жінка. Зморшки проорали обличчя, лягли тягарем на повіки, залишили слід часу на чолі, проте зберегли витонченість рис, плавність ліній та відголосок колишньої краси. Краси не так досконалої фізично, бо така врода зникає першою, а тієї особливої краси, яка гармонійно поєднується зі внутрішнім світом, а тому застається з людиною надовго. У цій старшій пані ще й досі вгадувалась ота молода і вродлива жінка, якою пані Ірена була колись. Залишилася така ж, як раніше, виразність погляду, худорлявість статури і делікатність рис обличчя. Тільки волосся біле-біле, ніби засипане снігом. Уже й не зрозумієш, якого кольору було раніше. Сивина, неначе пелена прожитих років, відсвітила сріблом, проте пані Ірена ще й зараз вирізнялася тією особливою красою, яку людині дарує гарне виховання, внутрішня інтелігентність і повага до себе та інших. Про таких кажуть: обличчя в старості немовби світиться зсередини. Зазирнеш у вицвілі від часу очі, а в них стільки мудрості, доброти та розуміння чогось такого глибокого, важливого та справжнього, чого й торкнутися дається не кожній людині за життя. Воно набувається лише з досвідом гірких утрат, кількістю прожитих трагедій і з умінням попри всі нещастя, біди та розчарування зостатися справжньою людиною та зберегти в собі світло добра й радість від усвідомлення того, що просто живеш на землі. Ця набута з віком здатність цінувати найпростіші речі дається далєбі не всім і не завжди, проте якщо вже дається, то залишається з людиною до кінця днів. Не втрачається навіть тоді, коли відмовляє пам'ять, тане фізична сила і людина потроху згасає. З відліком прожитих років назовні виходить тамована десь на споді серця справжня суть людини, опадають маски, оголюються емоції, стають виразними внутрішні мотиви вчинків і ставлення до життя й до оточення зокрема. Напевно саме тому багато людей з віком робляться прикрими, дратівливими, докучають рідним, сваряться з сусідами, бурчать у транспорті. Вони невдоволені владою

або ж обставинами життям, шукають приводів для сварки, нарікають на всіх та на все довкола, і лише світлі люди зостаються такими ж доброзичливими навіть тоді, коли старіють і стають безпорадними та фізично залежними від інших.

Ірена замислено глянула на свої спрацьовані руки. Доля далеко не завжди була милосердною до неї, часто ламала випробуваннями та бідами, забирала найдорожчих, гірко розчаровувала, проте назвати себе нещасною пані Ірена теж не могла. Не тільки вистояла в моменти, коли надломлювалися не лише слабкі жінки, але навіть найсильніші чоловіки, не лише боролася з обставинами та трагічними ситуаціями, але й не раз і не двічі почувалася найщасливішою на землі жінкою.

Ірена ледь усміхнулась, і зморшки немов розгладилися, а обличчя помолодшало. Навіть зараз не вважала себе нещасною, а мала ясне відчуття, що не тільки гідно прожила життя, але ні про що не жалкує в ньому. І зовсім не тому, що все аж так добре у неї складалося. Просто в якийсь момент вона зрозуміла, що людина не всесильна, а життя іноді ставить у такі ситуації та обставини, які неможливо подолати силою волі чи впертим характером. Тоді найвищим героїзмом є не боротьба, не сила, не міць опору, а вміння змиритися з неминучим, прийняти ситуацію такою, якою вона є, та зрозуміти, що не все піддається контролю. Іноді важливіше пережити найскладніші моменти так, щоби потім зоставалася не лише здатність боротися, але й саме бажання жити. Навіть не знала, чи їй справді вдалося так прожити. Роки проминули, ніби гойдалка: то вгору до неба, то донизу на самісіньке дно, проте як би там не було, але дожила до глибокої старості, а це судилося не кожній людині. Зрештою, життя ніколи не буває ідеальним чи безхмарним. Одночасно вміщує у собі і найбільший смуток, і найдужчу радість. А найдивніше те, що не встигнеш роззирнутися, а воно вже й добігає до краю. Зараз і сама не розуміла, коли проминули всі ці роки. Щасливе дитинство, трагічна юність, роки зрілості... Роки висипалися, як пісок крізь пальці. Не зосталося й сліду.

З кожним перебутиим днем життя невблаганно хилилося до краю, і на це не було ради. З роками старість дедалі сильніше пригинала Ірену до землі, відбирала здоров'я, гнітила нездужанням, проте не могла здолати остаточно. Голова була все ще ясна, а думки розсудливі. От тільки те, що було в дитинстві та юності, згадується значно виразніше та чіткіше, аніж те, що було зовсім нещодавно. Де поклала окуляри чи

ключі, геть вивірюється з пам'яті, а картини минулого такі ясні та яскраві, ніби це відбувалося вчора, а не шістдесят-сімдесят років тому. Навіть запахи та барви з далекого минулого пригадуються настільки чітко, що їй не треба напружувати пам'ять, а от що має купити в крамниці чи в аптеці — те геть не тримається голови. А ще тіло підводить дедалі частіше. Тягар прожитих років тисне донизу фізичним болем, нездужанням та втомою так сильно, що стає важко переставляти ноги їй доводиться шукати опертя.

Пані Ірена тихенько зітхнула і перевела погляд убік. До бильця крісла прихилений ціпок із відполірованим від довгого вжитку руків'ям. Тепер він незмінний супутник у її самотніх прогулянках Львовом. Ноги погано слухаються, і їй важко мандрувати околицями. Доводиться обмежуватися найближчими вуличками середмістя. А взимку, їй узагалі, — виходити з дому хіба в крамницю, церкву та бібліотеку. На превеликий жаль, на довгі чотири чи й п'ять місяців зимової негоди її життя зводиться до найнеобхіднішого: купівлі їжі та ліків, літургії в найближчій церкві Матері Божої Неустанної Помочі[1] та до книжок, без яких узагалі не уявляє собі життя о будь-якій порі року. Навіть зараз, у цю пообідню спеку, перед пані Іреною розгорнута посередині книжка, а на носі зручно прилаштувалися старенькі окуляри в тонкій металевій оправі. Книжку сьогодні зранку принесла з бібліотеки на Мулярській, виклала на столик і насилу дочекалася моменту, коли нарешті можна буде присісти та почитати її. Тепер, коли фізичний простір існування Ірени звузився до найближчих вуличок та власного помешкання, вона, завдяки читанню, все ще може подумки мандрувати цілим світом та проживати сотні яскравих людських доль. Хоч якась розрада в її теперішньому нудному житті. Старість невблаганно бере своє, але Ірена не жаліється. Дякувати Богові, досі може рухатися, виходити на вулицю, бачити людей і нікому не докучає власною беспорядністю та немічністю. Навпаки, сама намагається допомагати сусідам.

Мешкає пані Ірена в цій кам'яниці при вулиці Князя Лева[2] уже декілька десятків років і не лише добре всіх знає, але їй відчувається невід'ємною частиною цього старовинного будинку. Іноді їй навіть здається, що вона живе тут цілу вічність.

Розчинене навстіж вікно завішане простою фіранкою з мереживною облямівкою по низу й ховає кімнату та її господиню від

поглядів випадкових перехожих. Її особиста маленька фортеця та прихисток у житті.

Вітер час від часу ворушить фіранкою на вікні, проте порятунку від спеки не приносить. Парко, задушно та гаряче. Навіть товсті стіни фасаду старої кам'яниці не дарують мешканцям прохолоди та захисту. Літо в zenіті, і дух розпеченого липнем повітря ввійшов навіть у це забуте часом та сучасністю помешкання. Липню байдуже до бажань людей. У пір року свої закони.

Старий годинник на стіні методично відлічує хвилини життя, а десь на кухні набридливо дзижчить очманіла від спеки муха. Автентичність упереміж із буденними речами дарують затишок. На креденсі та під стареньким телевизором розкладені гаптовані серветки, а на столі велика вишита скатертину. На стінах картини, писані акварельними та олійними фарбами, передвоєнні дереворити і безліч родинних фотографій: декілька дуже старих, пожовклих від часу світлин і півдюжини чорно-білих повоєнних. Усміхнені обличчя, діти, які притискають до себе ляльку або ж кумедного медведика, весільні фото зовсім юних молодят, кілька доволі старих відретушованих довоєнних портретів і знімка[3] господині в молодості. Щасливі моменти застигли на світлинах немов нагадування про важливість уміння цінувати кожен прожитий мить. У креденсі за склом усе впереміж: порцелянові кавові філіжанки й керамічні вази з надцербленими краями, кришталеві келихи та кавовий сервіз з позолотою по обідку, карпатський глиняний посуд і лікарняні рецепти, складені в саятирку[4] із кольорового скла. Меблі в помешканні такі ж старі та понищені часом, як і решта речей, проте все ще держаться купи. З тих, які й викинути шкода і тримати вдома нема як. Доживають віку разом із господинею. На підлозі протертий до ниток основи узбецький килим і гуцульська тканина доріжка. Усе однаково давнє, проте чисте, акуратне та дбайливо доглянуте. У помешканні пані Ірени час уповільнився, дихає історією і збивається з галасливого ритму майже мільйонного Львова.

Пані Ірена підвела голову від книжки й замислено глянула у вікно. Пообіддя зазирає в її помешкання яскравими сонячними променями, духом розпеченого асфальту і нестерпною спекою від жару розігрітого каменю старої кам'яниці, у якій вона мешкає на другому поверсі.

На вулиці спокійно, малолюдно і геть не відчувається, що живеш у великому місті. За львівськими мірками зовсім недалеко звідси, деь на площі Ринок, проспекті Шевченка чи на проспекті Свободи навіть у цю немилосердну спеку вирує життя та ходять галасливі юрби туристів. Діловито їздять екскурсійні трамвайчики та кінні екіпажі, а люди неперервним потоком снують уздовж Краківської, Театральної чи Галицької вулиці. Сміються, гомонять, заходять у музеї, сувенірні крамнички та паби, а в повітрі біля кав'ярень та ресторацій витає запах чорної кави й солодкого шоколаду. Світ, де сучасність диктує інші закони та стрімкий темп життя, а тут, біля монастиря бенедиктинок[5], час немов уповільнився і дозволяє пані Ірені почуватися ніби в роки власної молодості. У її поважному віці це дарує затишок і відчуття стабільності. А ще її втішає читання книжок. Одна з небагатьох розкошів у житті, яка наразі все ще їй доступна.

Кохалася у книжках від маленької і навіть зараз, коли розміняла дев'ятий десяток, не уявляла себе без них. Тільки очі з кожним роком бачать дедалі гірше і доводиться міняти скельця в окулярах на сильніші. Ковтає по книжці на тиждень і раз на місяць бере полотняну торбинку з прочитаними книжками й, спираючись на ціпок, поволі мандрує в центральну бібліотеку на вулицю Мулярську. Там довго перебирає худенькими пальцями корінці книжок та вдихає особливий запах книгозбірні, ніби торкається чогось рідного і намагається увібрати в себе кожну нотку знайомого запаху. Ритуал, який за десяток років став звичним і дарує Ірені радість зустрічі з гарною книгою та приємні вечори за читанням.

Час від часу пані Ірена перегортає сторінку. На мить її руки завмирають над книжкою, затим обережно опускаються на стіл. Маленькі спрацьовані руки, з випнутими венами та покрученими артритом пальцями. Стільки всього ними перероблено, як багато даровано іншим, проте так мало щастя судилося їй самій утримати ними в житті. Зрештою, життя не зобов'язане бути справедливим абсолютно до кожної людини. Просто іноді потрібна мужність для того, щоб це визнати. А ще треба прийняти це без озлоблення, зневіри та розчарування.

Пані Ірена намагається зосередитися на читанні, проте сьогодні їй це погано вдається. Повітря тремтить від спеки, а в сусідній до кімнати кухні набридливо дзижчить та вперто б'ється до шиби муха. Час

завмер, не рухається, не біжить, а поволі огортає млістю та сонливістю. Методично тікає годинник на стіні, повітря стає важким, і виникає відчуття дивного роздвоєння: немов минулі роки поволі насуваються на неї, тоді на мить концентруються у згусток пам'яті і раптом застигають у непорушності.

Пані Ірена підводить голову. На її обличчі блукає відблиск слабкої усмішки. Спогади підступають впритул, затуляють теперішній час, підхоплюють немов висхідне повітря маленьку пташку вгору і враз постають перед очима яскравими кадрами з минулого життя.

Ірена походила зі змішаної українсько-польської родини. Тато називався Іван і народився у Львові в доволі заможній українській родині власників фабрики, а мама називалася Анна і походила зі знаної в Сокалі родини меценасів[6] та була полькою. Позналилися вони у Львові на одному з Сильвестрових[7] балів. Потім випадково знов опинилися разом на одній із забав, а коли ще двічі одночасно потрапили в товариство, то не лише познайомилися ближче, але тато Ірени провів її маму додому, а ще через кілька тижнів вони зрозуміли, що покохали одне одного і що їхня зустріч — це доля.

Їхні родини, щоправда, спочатку були категорично проти такого шлюбу, проте молоді не збиралися здаватися. Нагадали, що в їхній родині вже був випадок шлюбу поляка та українки, що нічим не порушують сімейні традиції, що люблять одне одного понад усе на світі і що якщо їм заборонять зустрічатися та одружуватися, то просто підуть з дому. Врешті батьки зрозуміли марність своїх зусиль та дали згоду на цей шлюб. На щастя, жодного разу про це не пошкодували. Молоді жили в злагоді, любові та достатку, а Бог щедро поблагословив їх дітьми.

Ірена була наймолодшою з чотирьох дітей у родині. Можливо, трохи пізньою, але все одно дуже бажаною дитиною. В родині були самі хлопці, а батьки завжди хотіли дівчинку, і тому, коли народилася Ірена, вони не лише неймовірно зраділи її появі, а й уже незабаром дівчинка стала загальною улюбленицею. Окрім того, їй пощастило народитись у доволі затишну епоху між двома світовими війнами, а тому дитинство її минуло у доброзичливій і спокійній атмосфері життя типової міщанської сім'ї: без великих потрясінь, трагедій чи проблем. Від початку століття родина мешкала на вулиці Набеляка[8] в гарному, сучасному та просторому помешканні на другому поверсі великої

кам'яниці. Тато Ірени вдало провадив господарські справи в успадкованій від батьків фабриці шкіряної галантереї поблизу Грибовичів, навіть купив для родини невеличку віллу в Гребенові[9]. Там родина відпочивала влітку. Сім'я Ірени взагалі жила досить заможнo, проте помірковано. Особливих розкошів не було, статки понад міру не нагромаджували, а дітей не балували. Тато не лише багато працював сам, але й навчив цього дітей. Кожен, окрім навчання, мав ще й обов'язки по дому та допомагав батькові і мамі, як міг, хотів чи мав до того вміння. Тато, щоправда, був доволі суворою, категоричною та важкою за характером людиною, проте діти не лише побоювалися його, але й поважали і по-своєму любили. Як йому це вдавалося, Ірена й досі не розуміла. У дитинстві їм усім добряче перепадало від тата на горіхи. Сама не раз гірко плакала від образи та жалю до нього. Можливо, це зараз, на віддалі років, усе виглядає кращим, аніж було насправді. Людині взагалі властиво ідеалізувати минуле й забувати погане. Особливо ж на схилку літ. Але, хай там що, а всі в родині почувалися за ним як за кам'яною стіною. Діти були любленими, мама задоволеною, і кожен мав ясне відчуття, що їхня родина належить до щасливої та всіма шанованої.

При згадці про батька Ірена мимоволі всміхнулася. Тато, як бачив, що хтось із дітей присів хоча б на хвилинку і нічого не робить, казав: «Візьми кусок хліба та їж. Тільки щоб мені не сидів без діла». З дитинства їх усіх навчили, що нічого не дається просто так, не падає з неба само, не з'являється нізвідки, а заможне життя може коли-небудь закінчитись — і тоді кожному доведеться виживати та самим починати все від початку. Доля не обов'язково обдаровує людину за заслуги та добро. Іноді вона буває вкрай несправедливою та жорстокою без будь-яких на те причин. Не ламається і виживає лише той, хто вміє працювати, не розмінюється на скиглення та жалість до себе, знає чого хоче, має силу волі, залишається порядною людиною та вміє зосередитися на найголовнішому. Саме тому тато, напевно, і запровадив удома жорстку дисципліну. Просто так без причини нікого не обдаровував, не особливо полегщував усім життя, а мама хоч і мала куховарку та служницю, але навчила Ірену всім хатнім роботам і взагалі всьому тому, що повинна вміти жінка, яка належить до найбільш бідніших станів. Тоді ці настанови та навчання здавалися маленькій Ірені зайвими. Вони ніколи не бідували, справи на фабриці

йшли вгору, а життя не обіцяло жодних неприємних подій чи нещасть. Це потім виявилось, що таке виховання допоможе Ірені вижити у найтяжчі моменти життя. Наразі ж росла оточена любов'ю, турботою родини та відчувала, що найближчі люди її не зрадять, завжди підтримають і просто будуть поряд. Щоби почуватися затишно, дитині більшого й не треба.

Особливо ж близькою Ірена була з мамою. Можливо, тому, що росла не лише пізньою дитиною, але й єдиною дівчинкою в родині. Мама завжди мріяла про доньку і тепер, коли та з'явилася, могла повністю присвятити себе їй. Вчила музиці, багато читала з нею книжок, викладала їй живопис та рисунок, всюди водила з собою і взагалі намагалася навчити Ірену всього того, що знала та вміла сама. В юності мама малювала доволі непогані пейзажі, грала на фортепіано і з найкращими оцінками закінчила жіночу гімназію. Навіть почала готуватися до навчання у Варшаві, втім, коли вийшла заміж, покинула все це й цілком присвятила себе дітям та родині. Жертовність звична для жінки того часу і як належне прийнята абсолютно всіма. Свідомо чи й не дуже, але тоді дуже чітко розуміли, що все вивчене, створене, здобуте жінкою не зникає в нікуди, не нехтується і не пропадає намарно. Воно просто не реалізовується назовні, а залишається в родині: втілюється в атмосферу дружніх сімейних стосунків, у свідоме дотримання традицій, у вміння виховати дітей хорошими людьми і в те, як саме ці діти знайдуть своє призначення в житті, як реалізуються та чи зуміють у найважчих випробуваннях зостатися собою.

Власне від мами в Ірені і була ота інтелігентність, уміння зоставатися собою та любов до книжок і мистецтва. Дивом зберегла це у собі до найповажніших років. Напевно правда, що закладене в дитинстві залишається з людиною на все життя. Шкода тільки, що найщасливіші роки життя Ірені промайнули саме в юності. Тоді, коли ще й не вмієш по-справжньому оцінити щастя, яке тобі дається. Але хтозна. Можливо, саме оте, закладене в юності відчуття щастя та радості, і тримало Ірену при житті в усі наступні роки лихоліть та нещасть.

А ще Ірені не дозволяло зрадити саму себе та свої переконання все те, що було закладене у ній роками навчання в першій українській приватній жіночій гімназії. У цьому закладі сестер Василянок дотримувалися педагогічних та ідейних засад засновника Чину —

Василія Великого, а тому у вихованні був присутній «дух лагідності, терпеливості й любові», дотримувалися індивідуального підходу до кожної учениці та зважали на «вроджені здібності при виборі ремесла». Але насамперед дбали про те, щоб вихованки пізнали рідну культуру, мову, мистецтво і щоби щиро любили народні звичаї, обряди та традиції. При гімназії діяли історичний, математичний, філологічний та природничий гуртки, а ще було засновано етнографічний музей. Його збірка складалася з предметів українського мистецтва — вишивки, писанок, кераміки, одягу, тканих килимів і різьблених дерев'яних виробів. Таке виховання добре поєднувалося з любов'ю Ірени до мистецтва, а особливо з її прагненням навчитися професійно малювати. Вона навіть почала брати приватні уроки в художниці Стефанії Гебус-Баранецької[10], яка в той час була їхньою викладачкою рисунка. Спочатку, щоправда, то була непроста наука. Доводилося багато та наполегливо працювати над собою і над малярськими або рисунковими роботами, але поступово Ірена почала звикати, праця стала дарувати задоволення, і дівчина все дужче переконувалася в тому, що дійсно прагне стати художницею. Пані Стефанія мала правдивий дар доброго викладача, й Ірена дуже багато навчилася саме у неї. Все ж таки мистецька школа Новаківського була дуже близькою їй і духом, і колористикою, і світосприйняттям. Не обділив Бог Ірену й правдивим талантом до малювання. Її роботи з кожним наступним заняттям ставали дедалі кращими, професійнішими та досконалішими. Вона навіть почала щиро сподіватися, що незабаром зможе вступити на художнє відділення Львівської політехніки. Треба лише докласти трішки зусиль і попрактикуватися в рисунку та в живописі.

Перше кохання прийшло у життя Ірени несподівано. Познайомилася з цим хлопцем випадково. На уродинах у колежанки, в переддень літа.

Помітила його відразу. Хлопець вирізнявся високим зростом, мовчазністю і тим, що не танцював. Спочатку подумала, що він у жалобі, проте не мав жодної чорної стрічки на маринарці[11], і вона вирішила, що це просто у нього така вдача. Мовчун по житті. Цікаво, а якщо самій запитати у нього щось? Теж мовчатиме?

Ірена продовжувала спостерігати за ним і з задоволенням зауважила, що й хлопець потай приглядається до неї значно уважніше,

аніж до інших дівчат. Цікаво, а підступитися першим наважиться?

— І як звати таку чарівну та ладну панну? — хлопець підійшов до Ірени саме тоді, коли колежанка, з якою вона сюди прийшла, кудись відлучилася. — Панна має дуже загадкові зелені очі. Не можу розгадати їхню таємницю. Смарагд, напевно?

Банальнішої фрази годі було й вигадати, проте Ірену чомусь ці слова не роздратовали. Вона навіть не мала бажання припиняти залицяння цього хлопця, хоч зазвичай саме так і робила щодо інших.

Несподівано для самої себе Ірена підвела на нього очі та ледь усміхнулася. Цікаво, а що ще він їй скаже?

Вона прислухалася до своїх відчуттів. Щось в інтонації голосу того хлопця, у його усмішці, в манері поводження, примушувало її серце стискатися в дивному передчутті.

— Хай ліпше пан перший відрекомендується, — Ірена уважно глянула на хлопця й одразу ж відвела погляд. — Я вас тут ніколи не бачила.

Він перехопив її вичікувальний погляд і кивнув.

— Я тут уперше. І не шкодую... Зовсім не шкодую...

Хлопець тягнув паузу, і Ірена не втрималася, знову підняла на нього очі.

— І як пан... — вона зловила на собі ще один його допитливий, проте зовсім не надокучливий погляд, і ледь не збилася з думки. — То як, кажете, ви називаєтеся?

Хлопець стиха розсміявся.

— Павло, панно... Я називаюся Павло. А панна як називається?

— Ірена, — відповіла вона і ще уважніше придивилася до нього. — Колежанки чи мамця інколи ще називають мене Ірцьою. Але я того не люблю.

— Тоді я називатиму вас лише Іреною, — Павло дуже уважно і вже зовсім не усміхаючись подивився їй в очі. — У вас гарне ім'я. Моя небіжчиця мама теж так називалася. Така ж красуня була, як і панна.

Ірена мимоволі зніяковіла, але Павло якимось цілком органічно та невимушено знов усміхнувся їй:

— Я студіюю в Політехніці. На сухопутній та водній інженерії. Через рік закінчу науку і зможу знайти добру працю, — він глянув на Ірену дуже серйозно та уважно. — Напевно, панні таке не дуже цікаво слухати. То технічне.

— Чому ж? — Ірена теж придивилася до співрозмовника. — Я сподіваюся вчитися на художньому відділенні в Політехніці. Властиво то трохи інше, але... До речі, як ви сюди потрапили? Досі я жодного разу пана тут не бачила.

— Випадково, панно Ірено. Моя кузина Неля сказала, що на уродинах бракуватиме партнерів до танцю, і... привела мене сюди.

Ірена здвигнула плечима і скептично поморщила носик.

— Щось я не бачила, щоби пан сильно вальсував сьогодні. Не маєте таланту до танців?

Павло усміхнувся.

— Ані на грам. Просто не хотілося сидіти вдома, і я пішов на уродини, щоб трохи розвіятися. А Неля й не знала, вмю чи не вмю я танцювати. Тепер дуже злоститься на мене. Он стоїть там у куточку і сердиться на мене.

Ірена кинула швидкий погляд на дівчину, на яку вказав Павло, і тихенько розсміялася:

— Нелю розумію... І що? Панові хоч вдалося трохи розвіятися?

— Навіть ліпше, аніж сподівався.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ